

[Landbrugsministeren.]

noget nærmere til sagen, spidser øren og er tilbøjelige til at sige, at det er nu da også — for ikke at sige det for stærkt — ganske urimeligt, at folk skal svare korn af skov og af både det ene og det andet areal, hvor de ikke kan dyrke korn, f. eks. mergelgrave, mindre beplantninger m. m. Jeg forstår dette og kunne ønske det ændret, men det har ikke været muligt.

Med hensyn til klidprisen ville jeg have fundet det meget ønskeligt, dersom vi havde kunnet træffe en ordning, så at folk kunne få kliddet tilbage for den hvede, de leverer. Det har været genstand for omhyggelig overvejelse under udvalgsbehandlingen og vistnok også været behandlet indenfor grupperne, medens forhandlingerne stod på, men det er ikke lykkedes at få truffet en sådan ordning, bl. a. af den grund at vi så ville få to priser på klid, en pris på det, der bliver indført, og en anden pris på det, der skulle leveres tilbage til manden, der havde leveret hveden. Man gør også opmærksom på, at administrativt — og det tør jeg ikke bestride — ville der knytte sig så store besværligheder til en sådan ordning, at den ikke ville være ulejligheden værd. De, der gerne vil have kliddet, kan naturligvis ikke dele den opfattelse; de ser på det fra et helt andet synspunkt, og jeg forstår dem, men forholdene ligger altså således, at det administrativt ikke har været muligt.

Det ærede medlem hr. Johs. Larsen (Tune) gjorde en bemærkning om, at det var noget af det, der bidrog til at skabe mere skepsis hos landmændene overfor kornloven. Jeg vil gerne derom sige, at jeg har ikke savnet noget i retning af skepsis, det må jeg ærligt indrømme. Det forekommer mig, at den skepsis, der har været fremme mod denne kornlov, er så kraftig, at de faktiske og reelle forhold praktisk talt ikke kan holde til den. Det tror jeg er sandheden herom. Jeg vil sige til det ærede medlem, som jeg forstod var velvilligt indstillet, hvad jeg er meget taknemlig for, at jeg tror, han vil være vel tjent med selv ikke at udbrede mere skepsis og fremkalde mere ophidselse mod denne kornlov end strengt påkrævet. Det forekommer mig inkonsekvent, når man fra alle sider vil være med til at forsyne landets befolkning med brødkorn — og man så jo selv de mest hårdkogte slå 17 kors for sig: gud bevares, det vil vi allesammen være med til —, at man så ikke vil være med til at aflevere det korn, der skal bruges dertil.

Jeg kan udmærket se de forstyrrelser, denne kornordning giver anledning til, og

jeg er meget ked af at skulle fremsætte forslag om den. På den anden side må jeg sige, at jeg er ikke skyld i den forhøjelse til ca. 500 000 t, som er sket i forhold til mit oprindelige forslag. Men når vi skal bruge til brød her i landet 480 000 t, må jeg være berettiget til at sige, at de 9 000 t og den hvede, vi kan få fra Amerika, er ikke nok til at bære den forargelse, som man har lyst til at bære til skue i forbindelse med dette forslag. Jeg kan ikke lade være med at sige rent ud, at når man går med til, at brødkornet skal skaffes, må man også være villig til at levere det, ikke sandt? Man kan ikke nøjes med at sige: brødkorn skal skaffes, men kun, når naboen leverer det; jeg skal ikke levere noget. Det kan ikke nytte med den slags betragtninger, de er uholdbare, og de fremkalder i befolkningen en usund skepsis, som der ikke er saglig plads til indenfor rammerne af det kornlovsforslag, der her er tale om. Jeg kan ikke lade være med at sige det rent ud, fordi det forekommer mig — selvom jeg ser vanskelighederne, selvom jeg ser de forstyrrelser, det giver anledning til —, at når vi skal bruge dette brødkorn, som vi er blevet enige om at udskrive, skulle man med lidt mere forståelse og godt humør påtage sig den byrde, det naturligvis er. Går man ind på den hovedbetragtning, at brødkornet skal skaffes, må man også vise et vist mådehold i sin kritik af virkningerne.

Man taler om den store forstyrrelse i produktionen, og det ærede medlem hr. Johs. Larsen (Tune) talte meget rigtigt og meget forstående om hele dette forhold, idet han gjorde rede for, at det, det i hovedtrækkene kommer an på med hensyn til vor produktion, naturligvis er, hvad vi er i stand til at indføre og tillige muligheden for en stor avl her i landet. Deri har det ærede medlem jo ret. Hvad det drejer sig om, er ikke de få tusind tons mere eller mindre, der kan blive tale om at udskrive til forsyning af landet med brødkorn. Man skulle holde måde med sine kritiske betragtninger i forbindelse med dette lovforslag; man skulle sige det, sådan som det ærede medlem sagde det, og så lade være med at beklage sig så meget over virkningen, når vi nu engang er blevet enige om, at brødkornet skal skaffes.

Jeg må sige een ting til til det ærede medlem, som det ærede medlem åbenbart trænger til at få at vide — og som jeg er tilbøjelig til at tro at hele tinget trænger til at få at vide —, og det er, at da vi sluttede dette forlig, hvilede det på nogle forudsætninger om lovforslag, som jeg skulle fremsætte: kornloven, som naturligvis er en